Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 1998, sp. zn. 4 To 124/98, ECLI:CZ:KSCB:1998:4.TO.124.1998.1

Číslo: 29/2000

Právní věta:

Trestní příkaz má povahu odsuzujícího rozsudku (§ 314e odst. 5 tr. ř.), přičemž účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají u trestního příkazu jeho doručením obviněnému. Okamžik doručení trestního příkazu je určující pro uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. bez ohledu na to, že v důsledku podaného odporu byl tento příkaz zrušen, pokud v dalším řízení dojde k pravomocnému odsouzení pachatele.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 10.03.1998

Spisová značka: 4 To 124/98

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trest souhrnný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 odst. 2 141/1961 Sb. § 314e odst. 5

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání obžalovaného částečně zrušil rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. 8 T 7/97, a to ve výroku o vině trestnými činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., a v důsledku toho i v celém výroku o trestu a náhradě škody, a znovu rozhodl tak, že obžalovaného V. S. uznal vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. l písm. b) tr. zák. a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a odsoudil jej za tyto trestné činy a za sbíhající se trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., jimiž byl uznán vinným nejprve trestním příkazem Okresního soudu v Písku ze dne 20. 5. 1996 sp. zn. 3 T 130/96, který mu byl doručen 11. 6. 1996, a potom pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 2. 8. 1996 sp. zn. 3 T 130/96, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 1996 sp. zn. 4 To 779/96, podle § 238 odst. 2 a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Současně zrušil podle § 35 odst. 2, věty druhé, tr. zák. výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 2. 8. 1996 sp. zn. 3 T 130/96, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke

změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozenému Ing. K. V. škodu ve výši 1512 Kč. Za trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen, obžalovanému uložil další nepodmíněný trest odnětí svobody na dva měsíce, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. 8 T 7/97 byl obžalovaný V. S. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák., trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., a to ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., a trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a odsouzen za tyto trestné činy a za sbíhající se trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., za které byl odsouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 2. 8. 1996 sp. zn. 3 T 130/96 podle § 238 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák., k souhrnnému trestu odnětí svobody na osmnáct měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z citovaného rozsudku Okresního soudu v Písku vedeného pod sp. zn. 3 T 130/96, jakož i všechna další obsahově navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný shora uvedených trestných činů měl dopustit tím, že společně s obviněným M. Š., proti kterému je vedeno trestní stíhání samostatně, dne 7. 3. 1996 přelezli v městě P. přes plot do zahrady, kde odcizili palivové dřevo za 200 Kč, a potom, po rozbití skleněné výplně vstupních dveří, vnikli do rekreační chaty Ing. K. V, kde k jeho škodě odcizili věci v celkové hodnotě 1670 Kč. Rozbitím skleněné výplně dveří způsobili další škodu ve výši 454 Kč. Obviněný sám dne 17. 6. 1996 v obci Z. v restauraci N. opakovaně fyzicky napadl jako obsluhující číšník V. N., jehož udeřil nejméně jednou pěstí do obličeje, dále ho srazil na hrací automat, a potom do něj strčil, až poškozený rozbil levou rukou skleněnou výplň dveří, přičemž poškozený utrpěl podkožní krevní výron v okolí pravého oka a tržnou ránu na temeni hlavy, dále povrchní škrábance či oděrky levé ruky, a to bez pracovní neschopnosti.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání. Podle jeho názoru okresní soud pochybil při posuzovaní útoku uvedeného v bodu 2 napadeného rozsudku. Obžalovaný poškozeného nenapadl, fyzický kontakt mezi ním a poškozeným V. N. vyprovokoval právě poškozený. Odvolatel měl námitky i ke znaleckému posudku MUDr. S., neboť ke zranění poškozeného nedošlo způsobem popisovaným v obžalobě. S ohledem na intenzitu, okolnosti a pohnutky nebylo možné dovodit naplnění skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. l tr. zák. Navrhl proto v této části zprostit obžalovaného obžaloby, a v důsledku toho přiměřeně snížit i uložený trest a případně zvážit upuštění od uložení souhrnného trestu podle ustanovení § 37 tr. zák.

Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal napadený rozsudek ve všech jeho výrocích, přezkoumal správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, zabýval se i tím, zda nedošlo k vadám, které odvoláním výslovně vytýkány nebyly, a dospěl k těmto závěrům:

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nedošlo k podstatným vadám. Okresní soud při hlavním líčení vyslechl obžalovaného V. S., který se k útoku uvedenému v bodu 1 napadeného rozsudku doznal. K druhému útoku vypovídat odmítl. Při hlavním líčení byl vyslechnut i poškozený K. V., který k majetkovému trestnému činu vypověděl shodně jako v přípravném řízení a podrobně uvedl věci, které mu byly odcizeny. Doznání obžalovaného ohledně prvního útoku je v naprosté shodě s ostatními důkazy opatřenými v přípravném řízení a provedenými při hlavním líčení. Výše škody byla spolehlivě zjištěna znaleckým posudkem znalce F. S.

Skutkové závěry ohledně tohoto útoku jsou proto správné. Pokud odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o vině tímto útokem zrušil a znovu sám rozhodl, stalo se tak pro nepřesnosti v částkách

uvedených v bodu 1 výroku tohoto rozsudku.

Soud prvního stupně ohledně tohoto útoku použil nesprávnou právní kvalifikaci, neboť převzal nesprávnou právní kvalifikaci uvedenou již v obžalobě. Při zjištění, že obžalovaný odcizil věci v celkové hodnotě 1870 Kč, je zřejmé, že přímá škoda způsobená odcizením je nižší než 2000 Kč; nemohla být proto použita právní kvalifikace uvedená ve výroku napadeného rozsudku podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť obžalovaný svým jednáním nezpůsobil škodu nikoli nepatrnou, tedy takovou, která by přesáhla částku 2000 Kč. Podle ustanovení § 89 odst. 14 tr. zák.*) se škodou nikoli nepatrnou rozumí škoda dosahující nejméně nejnižší měsíční mzdy stanovené nařízením vlády č. 464/1991 Sb. ve výši 2000 Kč. Protože obžalovaný odcizil věci v celkové hodnotě nedosahující této částky, dopustil se proto jednáním uvedeným v bodě 1 výroku napadeného rozsudku trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. v souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., a to ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák.

Odvolací soud nemá žádné výhrady ani ke skutkovým zjištěním ohledně druhého útoku. Okresní soud správně dospěl k závěru, že konflikt s poškozeným N. vyvolal právě obžalovaný. Poškozený totiž neměl žádný důvod obžalovaného napadnout, a naopak to byl obžalovaný, který takový důvod vůči poškozenému měl právě proto, že poškozený do restaurace, kde obžalovaný pracoval jako číšník, přišel s bývalou družkou obžalovaného. I když se obžalovaný odmítl k tomuto útoku vyjádřit, je spolehlivě usvědčen všemi ostatními důkazy, zejména výpověďmi svědků A. H., V. H. a poškozeného V. N. Všichni svědci potvrdili, že ke konfliktu mezi poškozeným a obžalovaným došlo právě proto, že poškozený přišel do restaurace s přítelkyní obžalovaného. Svědkyně V. H. uvedla, že kromě obsluhujícího personálu, poškozeného a svědkyně O. bylo v restauraci přítomno ještě nejméně deset dalších osob. Svědkyně O. se k počátku konfliktu vyjádřit nemohla, neboť v té době byla mimo restaurační místnost; potvrdila však, že po svém příchodu byli poškozený i obžalovaný od krve. K tomuto útoku byl vyslechnut i svědek H., který jejich vzájemné napadání popsal. Lékařskou zprávou a znaleckým posudkem z oboru soudního lékařství byl upřesněn rozsah zranění, která poškozený utrpěl, a znalec se vyjádřil i k mechanismu, jakým uvedená zranění byla způsobena. V souladu s výpovědí poškozeného a výpověďmi všech svědků je i protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace.

Z těchto skutkových zjištění nemohl být učiněn jiný právní závěr než ten, že obžalovaný se dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného. Při posuzování činů výtržnické povahy z hlediska ustanovení § 202 tr. zák. je třeba vážit intenzitu, rysy a průběh útoku, posoudit okolnosti, za nichž byl čin spáchán, zjišťovat pohnutku činu, zhodnotit následky, jakož i osobu pachatele. S přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem, zejména k tomu, že to byl právě obžalovaný, který útok vůči poškozenému vyprovokoval v restaurační místnosti za přítomnosti nejméně deseti osob, s přihlédnutím ke zraněním, která poškozený utrpěl, i s přihlédnutím k osobě obžalovaného, naplnilo jeho jednání nejen formálně, ale i materiálně znaky skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák.

Výrok o vině zůstal proto rozhodnutím odvolacího soudu v této části napadeného rozsudku nedotčen.

Okresní soud však pochybil při úvahách o ukládaném souhrnném trestu.

Podle § 35 odst. 2 tr. zák. uloží soud souhrnný trest, pokud odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně za jiný trestný čin se rozumí první odsuzující rozsudek o jiném trestném činu bez ohledu na to, že v řádném nebo mimořádném opravném řízení byl tento rozsudek zrušen, pokud toto opravné řízení skončilo pravomocným odsouzením pachatele. Z obsahu spisu Okresního soudu v Písku uvedeného pod sp. zn. 3 T 130/96 se podává, že před vyhlášením odsuzujícího rozsudku dne 2. 8. 1996 byl ve věci vyhotoven trestní příkaz, který byl obžalovanému V.

S. doručen dne 11. 6. 1996; trestní příkaz byl v důsledku podaného odporu zrušen a ve věci bylo konáno dne 2. 8. 1996 hlavní líčení, ve kterém byl obžalovaný V. S. uznán vinným trestnými činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák. a odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok se zařazením do věznice s ostrahou; současně byla obžalovanému uložena povinnost poškozeným nahradit škodu. Tento rozsudek byl napaden odvoláním obžalovaného i okresního státního zástupce. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 29. 10. 1996 sp. zn. 4 To 779/96 obě podaná odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl.

Okresní soud v Písku, aniž by přikládal okamžiku doručení trestního příkazu jakýkoliv význam z pohledu kritérií rozhodných pro uložení souhrnného trestu, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku.

Podle § 314e odst. 5 tr. ř. má trestní příkaz povahu odsuzujícího rozsudku. Účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému. Vycházeje z tohoto ustanovení, jestliže obžalovaný V. S. spáchal trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. dne 17. 6. 1996, stalo se tak po okamžiku doručení trestního příkazu. Doručení trestního příkazu, byť zrušeného podáním odporu, má účinky shodné s vyhlášením odsuzujícího rozsudku, a nelze proto ukládat souhrnný trest podle § 35 odst. 2 tr. zák. i za takový trestný čin, protože nejde o souběh trestných činů.

Podle přesvědčení odvolacího soudu nemění nic na tomto závěru ani zvláštní povaha odporu jako opravného prostředku, ani zákonem stanovené důsledky podání odporu podle § 314g odst. 2 tr. ř., podle něhož se podáním odporu oprávněnou osobou ve lhůtě trestní příkaz ruší a ve věci samosoudce nařizuje hlavní líčení, protože jeden ze stěžejních momentů, které jsou spojeny s vyhlášením odsuzujícího rozsudku, tj. jisté varování obžalovaného sdělením, že bylo rozhodnuto o jeho vině a že je mu ukládán trest, byť nepravomocně, je zachován i pro tento případ.

Protože se však obžalovaný prvního útoku (trestných činů krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b/ tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák.) dopustil dne 7. 3. 1996, tedy před doručením trestního příkazu v trestní věci Okresního soudu v Písku vedené pod sp. zn. 3 T 130/96, musí mu být uložen za tyto trestné činy a za trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., za které byl odsouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 2. 8. 1996 sp. zn. 3 T 130/96, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 10. 1996 sp. zn. 4 To 779/96, souhrnný trest. Další samostatný trest pak obžalovanému musí být uložen za trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., neboť tohoto trestného činu se obžalovaný dopustil dne 17. 6. 1996, tedy po doručení trestního příkazu Okresního soudu v Písku ze dne 20. 5. 1996 sp. zn. 3 T 130/96.

Krajský soud musel respektovat zásadu zákazu reformace in peius (§ 259 odst. 3, věta druhá, tr. ř.), neboť odvolání bylo podáno výhradně ve prospěch obžalovaného.

Obžalovanému proto uložil za trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. l, 2 tr. zák. a za sbíhající se trestné činy podvodu podle § 250 odst. l, 2 tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., jimiž byl uznán vinným nejprve trestním příkazem ze dne 20. 5. 1996, který mu by doručen 11. 6. 1996, a potom pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 2. 8. 1996 sp. zn. 3 T 130/96, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. l0. 1996 sp. zn. 4 To 779/96, podle § 238 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody na šestnáct měsíců, pro jehož výkon ho podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařadil do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Písku ve věci 3 T 130/96, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo

zrušením, pozbyla podkladu.

Za trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen, obžalovanému uložil další trest odnětí svobody na dva měsíce, pro jehož výkon jej zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou.

Součet výměr takto uložených trestů odnětí svobody nepřesáhl výměru osmnácti měsíců, tedy trestu, který byl původně uložen napadeným rozsudkem.

[*)] *Redakční poznámka: Nyní podle § 89 odst. 11 tr. zák.*